ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného Mgr. Helenou Martínkovou, advokátkou se sídlem Palackého 357, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2015, čj. MPSV-UM/17015/15/9S-HMP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2016, čj. 2 Ad 61/2015-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad práce České republiky, krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015, čj. 1228327/15/AB, odňal žalobci ode dne 1. 7. 2015 rodičovský příspěvek poskytovaný z důvodu péče o dceru H., protože nárok na tuto dávku zanikl ke dni 30. 6. 2015.

[2] Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí potvrdil. S poukazem na § 30 a § 30a odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) shledal, že se žalobci v době, kdy byl příjemcem rodičovského příspěvku z důvodu péče o dceru M. (narozenou dne X), narodila dne X dcera H., která se tak stala nejmladším

dítětem v rodině. Tuto skutečnost žalobce správnímu orgánu prvního stupně v rozporu s § 61 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře neoznámil a pokračoval v pobírání rodičovského příspěvku z důvodu péče o starší dceru M. Dne 3. 1. 2014 podal žalobce žádost o rodičovský příspěvek z důvodu péče o dceru H., k níž později doložil potvrzení matky H. o výši peněžité pomoci v mateřství s datem vzniku nároku od 11. 1. 2013. Rodičovský příspěvek na dceru M. správní orgán prvního stupně žalobci rozhodnutím ze dne 27. 3. 2014, čj. 468059/14/AB (dále jen „rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014), odňal. Nárok na tuto dávku zanikl ke dni 31. 12. 2012 vzhledem k tomu, že dcera M. již nebyla nejmladším dítětem v rodině a manželka žalobce pobírala ode dne 11. 1. 2013 peněžitou pomoc v mateřství, která nebyla nižší než výše rodičovského příspěvku. Dávka rodičovského příspěvku z důvodu péče o dceru M. ve výši 138 000 Kč byla v období od ledna 2013 do prosince 2013 vyplácena neoprávněně. Celková částka rodičovského příspěvku z důvodu péče o mladší dceru H. činila 220 000 Kč. Od ní správní orgán prvního stupně odečetl částku neoprávně vyplacené dávky z důvodu péče o starší dceru M. ve výši 138 000 Kč a po výplatě zbývajících 82 000 Kč uvedenou dávku žalobci ode dne 1. 7. 2015 odňal; nárok na ni zanikl ke dni 30. 6. 2015.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného. Obsáhle se věnoval námitce, podle níž z výroku rozhodnutí ze dne 27. 3. 2017 vyplývá, že se rodičovský příspěvek na starší dceru M. odnímá od 1. 1. 2014, a proto nemohl za období roku 2013 vzniknout přeplatek na dávce. Krajský soud v tomto bodě shledal, že správní orgán prvního stupně pochybil, uvedl-li, že „*Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (...) rozhodl dne 27. 3. 2014 (...) odejmout vám dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek ode dne 1. 1. 2014, protože nárok na dávku zanikl ke dni 31. 12. 2012*“, tedy že se rodičovský příspěvek poskytovaný žalobci z důvodu péče o starší dceru M. odnímá od 1. 1. 2014 (namísto od 1. 1. 2013). Uvedené „pochybení“ však krajský soud považoval za zřejmou chybu v psaní. Měl za to, že z výroku rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014 jednoznačně vyplývá, že nárok na rodičovský příspěvek poskytovaný z důvodu péče o starší dceru M. žalobci zanikl ke dni 31. 12. 2012, což podporuje i obsah správního spisu. Uvedené navíc nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele týkajícím se tvrzené manipulace s napadeným rozhodnutím, protiprávního jednání žalovaného (*„contra legem*“) a jednání mimo zákon (*„extra legem*“), či diskriminace staršího dítěte v rodině.

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Měl za to, že napadený rozsudek je třeba zrušit pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Skutková podstata, z níž krajský soud vycházel, byla podle něj účelově zkreslena. Žalovaný záměrně manipuloval se zněním správních rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 3. 2014 ve znění obsaženém ve správním spise nebylo žalobci doručeno.

[5] Krajský soud se podle stěžovatele nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, podle níž jsou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí nezákonná.

Jsou totiž v rozporu s předchozím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 3. 2014, kterým mu byl rodičovský příspěvek na dceru M. odňat až od 1. 1. 2014; proto mu za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 nemohl vzniknout přeplatek na této dávce.

[6] Napadené rozhodnutí, které potvrzuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o odnětí příspěvku na dceru H. od 1. 7. 2015 i napadený rozsudek jsou podle stěžovatele vadné, jelikož argumentují zápočtem přeplatku na dávce na starší dceru M. za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, který však nikdy nevznikl. Jestliže správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o odnětí rodičovského příspěvku na mladší dceru H. nerespektoval své vlastní pravomocné rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014, jednal *„contra legem“* a *„extra legem“*.

[7] Stěžovatel nesouhlasil ani s hodnocením krajského soudu, podle něho chyba v datu, od nějž byla rozhodnutím ze dne 27. 3. 2014, dávka rodičovského příspěvku odňata, je jen zřejmou chybou v psaní.

[8] Žalovaný a správní orgán prvního stupně podle stěžovatele s rozhodnutím o odnětí rodičovského příspěvku na dceru M. ze dne 27. 3. 2014 manipulovaly a do spisu založily rozhodnutí v jiném znění, než jaké obdržel stěžovatel. V jemu doručeném vyhotovení rozhodnutí (které stěžovatel označoval za *„originál“* – poznámka Nejvyššího správního soudu) správní orgán prvního stupně stanovil, že nárok na dávku rodičovského příspěvku poskytovanou z důvodu péče o dceru M. odnímá od 1. 1. 2014, protože zanikl ke dni 31. 12. 2013. Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že přikládá větší váhu písemnostem založeným ve správním spise, než písemnostem předloženým stěžovatelem. Upozornil i na to, že se ve správním spise nachází další rozhodnutí, v němž je provedena oprava data „bílou vodičkou“, což podle stěžovatele dokládá, že se u správního orgánu prvního stupně jedná o běžnou praxi.

[9] Skutečnost, že nárok na dávku rodičovského příspěvku z důvodů péče o dceru M. stěžovateli zanikl až ke dni 31. 12. 2013, připustil podle stěžovatele též žalovaný, který na straně 3 rozhodnutí ze dne 20. 10. 2014, čj. MPSV-UM/19436/14/4S-HMP, vyslovil, že *„rozhodnutím úřadu práce ze dne 27. 3. 2014 byl rodičovský příspěvek na dceru M. odejmut, protože nárok na dávku zanikl ke dni 31. 12. 2013“*.

[10] Stěžovatel také popřel, že by byl ze strany správních orgánů informován o povinnosti hlásit do 8 dnů změny o skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku.

[11] Samotný zápočet přeplatku rodičovského příspěvku na dceru M. vůči rodičovskému příspěvku na dceru H. provedený přípisem správního orgánu prvního stupě považoval stěžovatel za neurčitý, nesrozumitelný, účelový a také neplatný, jelikož neobsahoval náležitosti vyžadované zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník; nebylo z něj totiž patrno, které dávky za která období se započítávají.

[12] Stejně jako v žalobě označil stěžovatel nemožnost vyčerpat rodičovský příspěvek v plné výši na každé dítě za diskriminační vůči staršímu dítěti v rodině. Právní úpravu obsaženou v zákoně o státní sociální podpoře považoval za protiústavní, protože upírá

druhému z rodičů možnost postarat se o starší dítě v rodině v případě, kdy se narodí dítě mladší a matka není schopna sama o obě děti pečovat, jako tomu bylo ve stěžovatelově případě. Zákon o státní sociální podpoře je podle něj v rozporu čl. 32 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Popsal skutečnosti, na základě kterých bylo vydáno napadené rozhodnutí. Uvedl, že rodičovský příspěvek na dceru M. byl od ledna 2013 vyplácen stěžovateli v rozporu s § 30b odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, jelikož matka od 11. 1. 2013 pobírala peněžitou pomoc v mateřství. Od února 2013 byl rodičovský příspěvek na dceru M. vyplácen také v rozporu s § 30 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, jelikož ta již nebyla nejmladším dítětem v rodině. Nárok na rodičovský příspěvek na dceru M. stěžovateli jednoznačně zanikl k 31. 12. 2012.

[14] K námitce stěžovatele týkající se svévolných oprav rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl, že ze spisového materiálu taková skutečnost nevyplývá. Jedinou opravu lze nalézt v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2014, čj. 677608/14/AB, kde je viditelně (nikoli skrytě) opravena číslice v datu, od nějž matce dítěte vznikl nárok na peněžitou pomoc v mateřství. Jednalo se o opravu zřejmé chyby v psaní, jak vyplývá z podkladů rozhodnutí obsažených ve správním spise.

[15] K námitce diskriminace staršího dítěte žalovaný doplnil, že rodičovský příspěvek je určen rodiči s cílem částečně kompenzovat jeho ztrátu na výdělku v době péče o dítě. Z tohoto důvodu jej lze pobírat v jednom období pouze jednou a nelze jej pobírat spolu s peněžitou pomocí v mateřství.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel v projednávané věci učinil spornou otázku, k jakému okamžiku došlo k zániku jeho nároku na výplatu dávky rodičovského příspěvku z důvodu péče o mladší dceru.

[19] Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ověřil, že stěžovatel byl od 17. 5. 2012 příjemcem rodičovského příspěvku z důvodu péče o dceru M., narozenou dne X, ve výši 11 500 Kč měsíčně. Dne X se mu narodila dcera H., která se stala nejmladším dítětem v rodině. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že matka H. pobírala v době od 11. 1. 2013 do 25. 7. 2013 peněžitou pomoc v mateřství ve výši 1 058 Kč denně.

[20] Podle § 30 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, *„[r]odič, který po celý kalendářní měsíc osobně celodenně a řádně pečuje o dítě, které je nejmladší v rodině, má nárok na rodičovský příspěvek nejdéle do 4 let věku tohoto dítěte, a to nejdéle do doby, kdy byla na*

rodičovském příspěvku vyplacena z důvodu péče o totéž nejmladší dítě v rodině celková částka 220 000 Kč, (...)". Ve smyslu § 30a odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, *„[n]árok na rodičovský příspěvek přiznaný z důvodu péče o nejmladší dítě v rodině zaniká posledním dnem kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém se stalo nejmladším dítětem v rodině jiné dítě, které zakládá nárok na rodičovský příspěvek, a to i v případě, že nebyla vyplacena celková částka rodičovského příspěvku. Zanikl-li nárok na rodičovský příspěvek proto, že se nejmladším dítětem v rodině stalo jiné dítě, náleží rodičovský příspěvek v kalendářním měsíci, v němž vznikl nárok, ve výši, která náleží z důvodu péče o dítě, které se stalo nejmladším dítětem v rodině."* Konečně podle § 30b odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, *„[m]á-li v rodině jeden z rodičů v kalendářním měsíci nárok na peněžitou pomoc v mateřství nebo nemocenské poskytované v souvislosti s porodem, rodičovský příspěvek náleží, jen je-li vyšší, a to ve výši rozdílu mezi rodičovským příspěvkem a těmito dávkami nemocenského pojištění (...)."*

[21] Při použití právě citovaných ustanovení zákona o státní sociální podpoře ve stěžovatelově věci tak přijaly správní orgány obou stupňů správný závěr, že stěžovateli bez dalšího zanikl nárok na rodičovský příspěvek vyplácený z důvodu péče o starší dceru M. nejpozději k 31. 1. 2013, jelikož se jedná o poslední den kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém se stala nejmladším dítětem v rodině dcera H. narozená dne X. Ještě dříve se však překážkou bránící poskytování rodičovského příspěvku na péči o starší dceru M. stala skutečnost, že matce dítěte byla poskytována od 11. 1. 2013 peněžitá pomoc v mateřství, která nebyla nižší než rodičovský příspěvek. V měsíci lednu 2013 proto již neměl stěžovatel nárok na rodičovský příspěvek z důvodu péče o starší dceru (viz § 30b odst. 5 zákona o státní sociální podpoře). Nejvyšší správní soud proto ve shodě s žalovaným i krajským soudem uzavírá, že nárok na výplatu rodičovského příspěvku na starší dceru M. stěžovateli zanikl již ke dni 31. 12. 2012.

[22] Jelikož byl stěžovateli rodičovský příspěvek z důvodů péče o dceru M. v období od ledna do prosince roku 2013 vyplácen neoprávněně, dávka ve výši 138 000 Kč (tj. 12 x 11 500 Kč) mu nenáležela. Tuto částku v souladu s § 62 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře započetl správní orgán prvního stupně do celkové částky rodičovského příspěvku ve výši 220 000 Kč, na nějž měl stěžovatel nárok z důvodu péče o mladší dceru H. Po uskutečnění výplaty rodičovského příspěvku ve výši 82 000 Kč (představující rozdíl celkové výše rodičovského příspěvku a dávky ve výši, která nenáležela, tj. 220 000 Kč-138 000 Kč), byl rodičovský příspěvek stěžovateli po právu odňat. V postupu správních orgánů neshledal Nejvyšší správní soud žádné pochybení. To správně dovodil i krajský soud.

[23] K námitce stěžovatele o manipulaci se správním spisem a v něm obsaženými písemnostmi Nejvyšší správní soud ověřil, že součástí spisového materiálu je originál rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 3. 2014. Z něj vyplývá, že byl stěžovateli odňat rodičovský příspěvek poskytovaný z důvodu péče o dceru M. *„ode dne 1. 1. 2014, protože nárok na dávku zanikl ke dni 31. 12. 2012."* Nejvyšší správní soud připomíná, že uvedené rozhodnutí není předmětem přezkumu v souzené věci. Přesto doplňuje, že podle § 53 odst. 2 písm. b) zákona o státní sociální podpoře platí, že *„[d]ávka neprávem vyplácená se odejme nebo se její výplata zastaví nebo sníží, a to dnem následujícím po dni, jímž uplynulo období, za které již byla vyplacena. Ustanovení § 62 zůstává nedotčeno."*

Nejvyšší správní soud s odkazem na citované ustanovení uzavírá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 3. 2014 neobsahuje chybu v psaní, jak nesprávně dovodil krajský soud, nýbrž jeho výrok je bezvadný a zcela v souladu se zákonem. Správní orgán prvního stupně stěžovateli rodičovský příspěvek po právu odňal od 1. 1. 2014, což je den následující po uplynutí měsíce prosince 2013, v němž byla dávka na starší dceru ještě (neoprávněně) vyplacena. Jeho nárok na dávku však zanikl již ke dni 31. 12. 2012 (viz výše bod [22]). Nadto s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 3. 2014 není předmětem přezkumu v projednávané věci, je bez významu, jak o této námitce pojednal krajský soud; na zákonnost jeho rozsudku to nemůže mít vliv.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že správní orgán prvního stupně účelově zkreslil skutkový stav, z nějž při rozhodování vyšly správní orgány i krajský soud. Veškeré skutečnosti rozhodné pro odnětí rodičovského příspěvku z důvodu péče o mladší dceru H., jehož se týkalo napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vyplývají jednoznačně z obsahu správního spisu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, stejně jako krajský soud v napadeném rozsudku, přezkoumatelně uvedli, na základě jakých skutečností a kterých ustanovení právních předpisů dospěli k závěru o důvodnosti odnětí rodičovského příspěvku na dceru H. právě ode dne 1. 7. 2015. Skutková podstata, z níž žalovaný i krajský soud vycházeli, má naopak ve správním spise oporu a jejímu zkreslení nic nenasvědčuje.

[25] K námitce, že vyhotovení rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014, jímž disponoval stěžovatel, bylo „*originálem*“, který se lišil od znění založeného ve správním spisu, Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel disponoval pouze stejnopisem písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř.), nikoliv jeho originálem. Originál rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014 nacházející se ve správním spise je prost jakýchkoliv stěžovatelem tvrzených „úprav“.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval také na rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2014, čj. MPSV-UM/19436/14/4S-HMP, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 9. 2014, čj. 677608/14/AB, o zúčtování rodičovského příspěvku. Namítal totiž, že žalovaný i v textu tohoto rozhodnutí uvedl, že nárok na dávku rodičovského příspěvku na dceru M. zanikl ke dni 31. 12. 2013. Toto rozhodnutí však není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci a stěžovatelovy námitky tak nelze pro jejich mimoběžnost k předmětu řízení nyní posuzovat. K tomu správně dospěl také krajský soud.

[27] Ani námitce diskriminace staršího dítěte v důsledku nemožnosti vyčerpat rodičovský příspěvek na každé dítě v rodině do částky 220 000 Kč nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že rodičovský příspěvek je nárokem pečujícího rodiče, kterému částečně kompenzuje ztrátu na výdělku, nikoliv nárokem dítěte, o něž rodič pečuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, čj. 3 Ads 93/2008-55 nebo ze dne 7. 5. 2015, čj. 9 Ads 278/2014-73). Vzhledem k tomu, že v projednávané věci správní orgány rozhodovaly o nároku rodiče na rodičovský příspěvek, nemůže mít takové rozhodnutí diskriminační povahu vůči dítěti. Dítě není příjemcem této dávky. Nárok rodiče na dávku je pouze podmíněn skutečností, že tento rodič pečuje o nejmladší dítě v rodině. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod, pro nějž by mohlo být napadené rozhodnutí diskriminační vůči staršímu dítěti v rodině.

[28] K námitce protiústavnosti zákona o státní sociální podpoře a jeho rozporu s článkem 32 odst. 5 Listiny základních práv a svobod Nejvyšší správní soud připomíná, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58). V soudním řízení správním to je žalobce, resp. stěžovatel, který vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti nepodpořil svá tvrzení o protiústavnosti právní úpravy žádnými věcnými argumenty, kasační soud se uvedenými otázkami zabýval pouze v nezbytně nutném rozsahu.

[29] V tomto směru pro stručnost odkazuje především na odstavce 20. až 23. odůvodnění svého rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 Ads 42/2015-38, který se již otázkou protiústavnosti a diskriminační povahou použité právní úpravy dříve zabýval. Tyto závěry jsou totiž plně použitelné i v nynější věci.

[30] Kasační soud nepřehlédl, že se stěžovatel k tvrzení o protiústavnosti zákona o státní sociální podpoře vrátil i v doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2016, v němž poukazoval na připravované legislativní změny, které jeho úvahám nasvědčují. Nejvyšší správní soud přesto rozpor s ústavním pořádkem přesto neshledal. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Jestliže se zákonodárce později rozhodne právní úpravu změnit, nelze bez dalšího z takové skutečnosti dovozovat protiústavnost právní úpravy předchozí, jak činí stěžovatel. Důvod pro předložení věci k posouzení Ústavnímu soudu proto kasační soud nedovodil (viz také závěry vyslovené výše v odst. [27]).

[31] Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud i námitku, podle níž o povinnosti oznámit správnímu orgánu prvního stupně skutečnost, že manželce vznikl nárok na peněžitou pomoc v mateřství, nevěděl, jelikož o ní nebyl poučen. Povinnost písemně ohlásit příslušné krajské pobočce úřadu práce do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu vyplývá z § 61 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Stěžovatel si měl být této povinnosti vědom a je nerozhodné, zda byl stěžovatel o své oznamovací povinnosti poučen.

[32] Stěžovatel dále namítal, že započtení neoprávně vyplacené dávky z důvodu péče o starší dceru proti nároku na dávku z důvodu péče o mladší dceru trpí nedostatkem náležitostí, které vyžaduje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Tato námitka, která se poprvé objevuje až v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v podané žalobě, a je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[33] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že neprováděl dokazování listinami, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti, jelikož se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z nichž jak správní orgány, tak i krajský soud při svém rozhodování vycházely.

VI.

[34] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu